

Z obsahu:

Svátost pokání

Jan Pavel II.
při generální audienci
16. září 1999
– strana 2 –

Za život bližních

O Kristině a Michae-
lovi Pareggerových,
zakladatelích hnutí
»Pro život«
– strana 4 –

**Jedna cesta ke spáse
a mnoho náboženství**

– strana 6 –

František z Assisi

Světce měsíce –
4. října
– strana 8 –

Růžová zahrada

Růžencový
měsíc říjen
– strana 9 –

**Vyvyšování,
nebo služba?**

– strana 10 –

**Zde ještě vědí,
co je to kontemplace**

O cestě dvou čes-
kých dívek k řehol-
nímu povolání
– strana 12 –

**Facka mučedníkům
komunismu**

– strana 3 –
(příloha)

Vínice (Rohanův brevář – 15. stol.)

Svátost pokání

Cesta k Otci jako námět zvláštních úvah v tomto roce přípravy na Velké jubileum zahrnuje také znovuoživení svátosti pokání v jejím hlubokém významu jako setkání s tím, který odpouští skrze Krista v Duchu svatém (srov. TMA 50).

Smysl dobra a zla

K vážnému zamyšlení nad touto svátostí vedou Církev rozličné důvody. Především je to požadavek **hlásání Otcovy lásky** jako základu křesťanského života a jednání v kontextu aktuální společnosti, v níž je často zatemněn etický pohled na lidskou existenci. Že mnoho lidí ztratilo rozměr dobra a zla, je důsledek toho, že **ztratili smysl pro Boha** a vysvětlují si vinu pouze z pohledu psychologického nebo sociologického. Na druhém místě musí pastorační poskytovat na cestě růstu víry nové podněty zdůrazňující duchovní a praktickou hodnotu pokání v celém okruhu křesťanského života.

Trvalý úkol obrácení

Biblické poselství představuje takovou dimenzi »pokání« jako trvalý úkol obrácení. Konat skutky pokání předpokládá proměnu svědomí, která je plodem Boží milosti. Především Nový zákon požaduje obrácení jako základní volbu u všech, na něž se obrací hlásání Božího

království: *Obráťte se a věřte evangeliu.* (Mt 1,15; srov. Mt 4,17.) Těmito slovy začíná Ježíš své poslání, ohlašuje, že se naplnil čas a přiblížilo se nebeské království. *Obráťte se* (řecky metanoéite) je výzva ke změně smýšlení a jednání.

Smysl novozákonního hlásání

Tato výzva k obrácení stanoví životní závěr hlásání, které apoštolové uskutečňovali po Letnicích. Předmět tohoto hlásání je plně vysvětlen: Nejde už obecně o »království«, i když je to stále totéž Ježíšovo dílo zasazené do Božího plánu tak, jak to předpověděli proroci. Hlásání, které se uskutečňuje ve jménu Ježíše Krista, který zemřel, vstal a žije ve slávě Otce, sleduje naléhavou výzvu k »obrácení«, se kterým je spojeno také odpuštění hříchů. Toto všechno je zřejmé a jasné z řeči, kterou Petr pronášel v Šalomounově podloubí: *Bůh splnil to, co oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny* (Sk

3,18-19). Ve Starém zákoně slíbil Bůh toto odpuštění hříchů v souvislosti s *novou smlouvou*, kterou uzavře se svým lidem (srov. Jer 31,31-34). Bůh vepíše svůj zákon do srdce. Z této perspektivy je obrácení konečným výsledkem smlouvy s Bohem a současně trvalým chováním toho, kdo přijímá slovo hlásaného evangelia a přichází, aby se stal součástí Božího království v jeho historické a eschatologické dynamičnosti.

Ovoce svátosti smíření

Svátost smíření přináší a tajemně zviditelňuje tyto základní hodnoty, hlásané Božím slovem. Ona znovu ponořuje člověka do kontextu spásonosné smlouvy a znovu jej otevírá pro trinitární život, který je **dialogem milosti, cirkulací lásky, darem a přijetím Ducha svatého**.

Opětovně pečlivé pročitání *Ordo Paenitentiae* nemálo přispívá k prohloubení základních dimenzí této svátosti. Zralost církevního života závisí z velké části na jeho opětovném odhalení. Svátost smíření se totiž neuskutečňuje v liturgicko-celebračním okamžiku, nýbrž vede k **prožívání kajícího chování jako trvalé dimenze křesťanské zkušenosti**. Ona je »přiblížením k Boží svatosti, znovunalezením vlastní **vnitřní pravdy**, která byla porušena a zahalena hříchem, je **sebe-svobozením** v největší hloubce našeho bytí, a tím i znovunalezením **ztracené radosti**, radosti z toho, že jsme uzdraveni, radosti, kterou většina lidí naší doby není schopna zakusit« (Reconciliatio et paenitentia 31, III).

Pastorační důležitost

Pokud jde o nauku o této svátosti, odkazují na apoštolskou exhortaci »Reconciliatio et paenitentia« (srov. od. 28-34), na Katechismus katolické církve (srov. od. 1420-1484) a na další

příspěvky učitelské úřadu Církve. Tady toužím znovu připomenout důležitost pastorační péče nezbytné pro ocenění této svátosti Božím lidem, aby hlásání smíření, cesta obrácení a samotné slavení této svátosti se více dotkly srdcí lidí naší doby.

Zvláště chci připomenout pastýřům, že **být dobrým zpovědníkem znamená být také dobrým kajíčkem**. Kněží vědí, že jsou vybaveni mocí, která pochází shůry: proto rozhrěšení, které udělují, »je účinným znamením Otcova zásahu« (RP 31, III), který umožňuje povstat z duchovní smrti. Proto necht' zpovědníci žijí v **pokoře a v prostotě evangelia**, která je pro jejich službu tak podstatná, a ať nezanedbávají vlastní každodenní zdokonalování, aby se nestalo, že by jim chyběly ony lidské a duchovní hodnoty, které jsou tak důležité ve vztahu ke svědomí lidí.

Společenství a pastorační obnova

Ale spolu s pastýři se musí i celé křesťanské společenství plně zapojit do pastorační obnovy smíření. Vyžaduje je samotná »církevnost« této svátosti. Církevní společenství je **luno, jež přijímá kajícího hříšníka**, který činí pokání a kterému bylo odpuštěno, a již před tím vytváří prostředí příhodné pro cestu návratu k Otci. Ve společenství, které je usmířené a usmiřuje, mohou hříšníci nalézt ztracenou cestu a bratrskou pomoc. A konečně skrze křesťanské společenství může být znovu vytyčena **bezpečná cesta lásky**, tak aby skrze prokazované dobro zviditelňovala nalezené odpuštění, nápravu zla a naději, že je možno znovu nalézt Otcovu milosrdnou náruč.

L'Osservatore Romano
21. 9. 1999

Zvýraznění a mezititulky
redakce Světla

ÚLOHA PASTÝŘŮ

Je nezbytné formovat takové pastýře, kteří jsou nejen navzájem jednotní, ale kteří jsou především schopni pomáhat věřícím, aby se dokázali vyrovnat s nároky, které na ně klade společnost, stále více propadající sekularizaci. **Konsumismus, hedonismus, nedostatek pozitivních ideálů a lhostejnost vůči náboženským hodnotám a etickým principům jsou silnými překážkami evangelizace**. Navíc některé ideje, které jsou pokládány za pilíře moderní kultury, jsou **evidentně nekřesťanské**. Rozvody, potraty, eutanazie, předmanželské pohlavní styky a hedonismus se hodnotí jako moderní výtvarky, což je důsledek **špatně chápané svobody, zbavené jakékoliv odpovědnosti**. Odtud vyplývá potřeba evangelizace kultury ve společnosti.

To je obsah projevu, který proslovil Jan Pavel II. k biskupům Portorika při návštěvě ad limina.

L'Osservatore Romano 12. září 1999

Píseň o vinici

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Bude vám odňato Boží království

Všechno to, co uslyšíš v dnešním Božím slově, je adresováno lidu, který si Pán mezi všemi vyvolil. I ty jsi jeho. Přijímej je tedy jako jeho vyvolený. Pros však nejdříve Boha z celého srdce, abys byl obzvláště schopen ryzí upřímnosti k němu i k sobě samému.

Prorok Izaiáš tu zpívá píseň svého přítele, svého Miláčka, o jeho vinici. Je to píseň plná smutku a bolesti pro zklamání, jakého se Miláček dočkal na vinici, kterou si s takovou láskou vybudoval.

Zaposlouchej se dobře do tohoto baladického zpěvu a znovu se k němu vracej, dokud si neuvědomíš v celé jeho hloubce, že se tu zpívá také o tobě. Jestli ti tato píseň zní jako ozvěna toho, co slyšíš zpívat na Veliký pátek, když se klaníme Ježíšovu posvátnému Kříži, není to náhoda. Právě tento Kříž a Krev, která po něm stéká, jsou cenou, kterou musel zaplatit, aby tě vykoupil od zlého majitele a proměnil tvůj úhor na svou zamilovanou zahradu.

Nyní je tedy čas se na chvíli zastavit a znovu si připomenout a uvědomit s věškerou upřímností, co všechno pro tebe udělal. Vyhlédl si tě a vybral mezi tolika, jako bys byl jeho jediný, protože si tě zamiloval od věčnosti. Umístil si tě na úrodném svahu na výsluní své lásky, okopal tě a zúrodnil svou milostí, očistil si tě od kamení minulosti a hříchu. Vystavěl kolem tebe proti všemu, co je Zlého, tu nejlepší a osvědčenou ohradu svého slova. Je vůbec něco, co pro tebe mohl udělat, a neudělal?

Jestliže přesto dnes slyšíš jeho nejsmutnější píseň, je to proto, že se nedočkal těch plodů, které od tebe právem očekával a na které se těšil. Snad je to poslední příležitost, kdy máš možnost se zamyslet nad svou vinicí a uvědomit si, v jakém je stavu.

Nevidíš, že ji obírají všichni, kdo kolem chodí?⁽¹⁾ Nebyl to Pán, kdo strhl její ohradu. Sám jsi to udělal, když se ti zdálo, že jeho přikázání už zastarala, že tě svírají jako ghetto, že se musíš více otevírat světu kolem sebe. Neceníš-li si ochrany, kterou tě sám obklopil, nesmiš se divit, když pak do svatého hájemství tvé duše vtrhnou jak divocí kanci⁽²⁾ bujně představy z divokého lesa, že si vstoupí, kdy se jim zachce, a šla-

pou bezostyšně po všem ušlechtilém, co Miláček s takovou láskou zasadil a vypěstoval.

Co jiného tu může zbýt než spoušť, když sem má volný přístup kdejaká žádostivá a lačná polní zvěř,⁽³⁾ kdejaká záliba, nevázanost a choutka, které všude kolem tak nezkrotně a divoce bují na zaplevelených stráních chtivé závislosti?

Co jiného se tu může rodit než *trpká pláňata*, když nechceš vyhovět Miláčkovi, abys svou zahradu pečlivě okopával a vytrhával včas všechno škodlivé *trní a hloží*, které dusí jeho ušlechtilou sadbu; když se ti nelíbí, že je třeba stále ořezávat jalové výhonky sobectví, ješitnosti, pýchy a slepé sebejisté svévole.

Čekal, že jeho milovaná mu bude rodit *spravedlnost, ale místo toho se dočkal nepravosti*. A jak nakládáš s jeho služebníky, které ti posílá, aby se do vinice vrátila úroda a hojnost? Neodmítáš je, protože se bojíš, že bys mohl přijít o své navyklé pohodlí a o svá potěšení? Nezaháníš je dřív, než tě mohou oslovit? Nezbíjíš jejich slovo, abys v něm snad neuslyšel výčitky svého Miláčka, na kterého ti uprostřed všeho neklidu a shonu nezbyvá už ani chvíle času, ani kousek místa?

Bude-li takový stav nenapravitelně trvat, může se stát, že Pán si bude hledat jinou vinici. Jak v prorokově zpěvu, tak v Ježíšově podobenství slyšíš slova, která jsou nelítostně přísná a která v žádném případě nelze brát na lehkou váhu.

Nepřízpůsobuj se tomuto světu.⁽⁴⁾ Uvědom si, že tvoje vlašná lhotejnost je pro tvé okolí nebezpečným povzbuzením, aby pokračovalo na své bludné cestě. I z vinice národa, ba i z vinice místní církve se může stát pustina, která ztratí schopnost přinášet užitek, a proto od ní bude *odňato Boží království a bude zasazeno tam, kde ponese svoje ovoce*. Obnov proto svůj zájem o všechno, *co je správné, nevinné a milé, co dělá dobrou pověst a zasluhuje chválu*, aby se tvůj Hospodář nad tebou smiloval jako nad planým fikovníkem⁽⁵⁾ a dopřál ti po všech letech neplodnosti ještě alespoň jeden milostivý rok.

Bože zástupů, pečuj o tuto révu, zachovej nás naživu,

už od tebe neustoupíme, budeme velebit tvé jméno.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 80; ⁽²⁾ tamt.;

⁽³⁾ tamt.; ⁽⁴⁾ Řím 12,2;

⁽⁵⁾ srov. Lk 13,7; ⁽⁶⁾ resp. žalm 80.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 5,1–7

Zazpívám (píseň) svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma, judští mužové, sud'te mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici, a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v ní trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci – jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle – nepravost, (čekal) právo, a hle – bezpráví!

2. čtení – Flp 4,6–9

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Evangelium – Mt 21,33–43

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte toto podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabil, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslil si: „Na mého syna budou mít ohled: Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!“ A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabil. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nechťli jste nikdy v Písmě: „Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné.“ Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

Za život bližních

O Kristině a Michaelovi Pareggerových,
zakladatelích hnutí »Pro život«

»Co je člověk?« čtu v jedné poznámce zajímavého a dobře zpracovaného časopisu Lebe, který vydává hnutí »Pro život« v Jižním Tyrolsku. Odpověď: »60 % vody, 20 % uhlíku, 6 % kyslíku, 4 % vápníku, 2 % dusíku, 2 % ostatní látky. Úhrnná cena takového materiálu nečiní víc než 60 šilinků... Z tohoto zorného úhlu je člověk docela levný. Je s ním tedy možno libovolně zacházet?«

Odpovědným redaktorem tohoto časopisu je dr. Michael Paregger. Jeho žena Kristina vypravuje:

Narodila se po válce ve městě Ulmu v evangelické rodině. Jejimi rodiči jsou dr. Siegfried Ernst a jeho žena Kristina (viz Svělo 16/99: Bojovník za lidský život a za člověka) a byla třetí ze šesti sourozenců. »To byla moje přednost, že jsem se necítila být důležitá ani jako prvorozená, ani jako benjamínek.«

Byla tak nesmělá, že někdy sousedka v lavici ji neslyšela, když měla něco předčítat. Nesmělosti se zbavila až v 17 le-

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

všeho. V takovém případě žije člověk jako dokonalý egoista,« přiznává nyní.

Jednoho dne potkal ve foyeru studentského domova Kristinu. Už si jí dříve všiml zdálky, ale slyšel o ní, že už je »v pevných rukou«. Ale teď to byla pro něho láska na první pohled.

A Kristina? Bydlela tehdy na pokoji s dívkou, která se oddávala okultismu. Taková společnost byla pro její srdce více než tíživá. Prosí Boha, aby jí poslal někoho, pro koho se vyplatí žít. Týden nato poznala Michaela. Že by to byla také jen náhoda?

Ale nejdříve jí tento dobře vyhlížející student připadal jako kohout stále obklopený slepicemi. Připadal jí velmi povrchní. Jednou v kruhu studentů zazpíval Michael tyrolskou píseň a jí se zdálo, že mu tryská přímo ze srdce. Snad přece není jen tak povrchní.

Začala doba veliké lásky. Pro Michaela to znamenalo také období sexuální intimity. Kristina, jak dnes přiznává, udělala »chybu v našem vztahu, když ustoupila jeho představám«. Ale není při tom šťastná, neodpovídá to jejímu křesťanskému přesvědčení. Jednoho dne se rozhodne, že s těmito ústupky skončí. Pro Michaela je to šok, podle jeho tehdejších názorů je to něco zcela nepochopitelného.

Ale přesto její postoj fascinuje. Zatím se tak žádné děvče nezachovalo. Ale pro Kristinu je i při vši zamilovanosti její přesvědčení důležitější. To je důvod k zamyšlení. Dokonce veliký důvod. A začíná přemýšlet

o svém postoji. A tak se pojednou opět vynoří, co do něho matka o mnoho let dříve vložila.

Dalším důležitým krokem je cesta ke Kristininým rodičům. Když tam přišel, rozhodl se Michael, že zapůsobí na Kristinu otce, hluboce přesvědčeného křesťana, svými darwinistickými názory. Ale stalo se něco zcela opačného. Když začal dr. Ernst z ničeho nic hovořit o stvoření a o Mojžíšovi, dostal mladý muž pocit, jako by mu někdo vypnul proud. Celý jeho myšlenkový svět mu náhle připadal zcela zvětralý. »Poznal jsem, že pravda je úplně jiná.«

Od doby, kdy mladý pár přestal se sexuálními styky, začalo »vůbec to nejkrásnější období našeho dřívějšího života,« dosvědčuje Michael vždy znovu a znovu mladým lidem: čas plný aktivit, podniků, výletů, čas vzájemných ohledů, vzájemné úcty a náklonnosti.

R. 1976 při jednom kongresu, který pořádal jeho budoucí tchán, se Michael poprvé setkává s otázkou potratů. »Jak může člověk něco takového udělat?« ptá se během přednášky při pohledu na krajně názorné obrázky utracených dětí. A ihned zná odpověď: Za tím vězí odklon lidí od Boha.

Po sedmi letech přistoupí o Velikonocích opět ke svatě zpovědi. »Vyznal jsem se ze všeho, na co jsem si vzpomněl. Toho kněze je mi ještě dnes trochu líto. Ale on měl z toho radost a dal mi rozřešení.«

Pro Michaela začíná nový život, který by chtěl sdílet s Kristinou. I když studium ješ-

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

tech, když se připojila k mezinárodnímu hnutí mládeže *Sing out*. Zůstala mu věrná sedm let. Procestovala s ním Evropu, USA, Brazílii, Japonsko. Na vystoupeních zpívala duchovní písně. Mezitím studovala v USA filozofii, literaturu, sociologii, ruštinu a francouzštinu.

nepotřebujeme, protože všechno je dílem náhody. K tomu ještě přistoupila nechuť zachovávat příkazy církve, a tak všechno náboženství hodil přes palubu.

Michael pak začal studovat medicínu v Innsbrucku s tímto životním názorem: Takový produkt náhody, který nemá větší cenu než 60 šilinků, se nemusí nikomu odpovídat za své jednání. »Byl jsem sám sobě středem

tě neskončili, rozhodli se, že uzavřou sňatek. Svatba se konala podle evangelického obřadu v katedrále v Ulmu – Kristinin dědeček byl evangelickým pastorem. Ale v Kristinině srdci již dávno zrála touha po katolické církvi. O Letnicích 1979 do ní přestoupila.

Po skončení studia odchází Michael do Umu, kde jej tchán potřebuje jako sekretáře evropské lékařské akce pro nenarozené děti. Je to pro něho velmi zajímavé období, kdy se intenzivně zabývá otázkou ochrany nenarozených. Na otázce potratů závisí, zda společnost přežije, nebo vymře. K tomu přistoupí záhy i praktická stránka, když jeho žena Kristina nastoupí v Bozen na kliniku.

Kristina přichází na gynekologii a záhy prakticky vidí, co znamená potrat. Pondělí je na klinice potratový den. Žádné jiné operace, celý den jen potraty. Kristina je otfesena. Pokouší se nějaké děti zachránit, ale převážně bez výsledku.

Ani jedna známá, matka tří dětí, se nedá od potratu odradit. Řekli jí, že její dítě bude postižené, tak je chce potratit, i když jí Kristina nabízí, že je bude adoptovat. »Kdyby si nebyla nechala dělat test plodové vody!« říká se slzami cestou k zákroku. Druhý den je pozdvižení. Paní doktorka Pareggerová ruší »klid« na oddělení.

Nakonec povolí jí i jejímu muži, aby spolupůsobili při prvních poradách žen, které pomýšlejí na potrat. Ale jedna feministka, která zasedá spolu s nimi při těchto »poradách«, to nevydrží a začne vyzvánět na poplach. V novinách se objeví článek »Mladý lékařský pár obchází potratový zákon!«

Ředitel se obává represálií a zakáže jim poradenskou činnost v ústavě. Doporučí jim, aby to zkusili mimo ústav. Mladí obránci života již skutečně mají tu zkušenost, že při rozhovoru v nemocnici je na záchranu již převážně pozdě. Vnější tlak

(přítel, muž, rodiče), kterému je žena vystavena, je příliš silný.

Rodí se myšlenka na hnutí ochrany života. V roce 1984 zahájí mladý pár intenzivní přednáškovou činnost také na mnohých školách. Pozvání se množí. Až pět vystoupení týdně! Občané jsou vděční za informace o počátcích života a o následcích potratu. Vydávají svědectví také o své vlastní životní cestě a hovoří s mladými o otázkách sexuality a víry. Na 200 přednáškách osloví 6000 lidí.

Když jim naslouchám, napadá mi, jak se oba snaží při své činnosti vyzvednout význam toho druhého. »Jak přesvědčivá jsou pro mladé lidi slova, která vycházejí přímo ze srdce ženy!« zdůrazňuje Michael. A pro Kristinu není pochybností o tom, jak důležité bylo to, co její muž řekl o otázkách víry. V této věci lidé dají více na slovo muže!

Mezitím se ovšem situace povážlivě zhoršila. Falešnými statistikami se snaží média přesvědčit veřejnost, že zabití nevinných dětí je samozřejmý prostředek pro regulaci porodnosti. Společnost ztrácí stále více vědomí, že jde o neomluvitelný zločin. Protivít, kterému jsou ochránci života vystaveni, je stále silnější.

Proto se »Hnutí za život« rozhodne pro stavbu vlastního vzdělávacího domu »Centrum pro život v Meranu« a pro vydávání vlastního časopisu *Lebe (Žij)*.

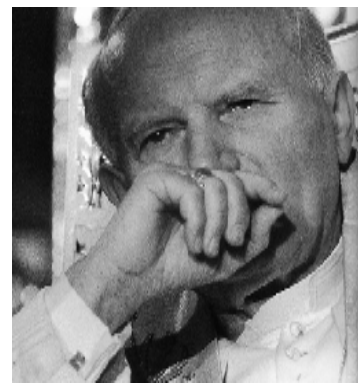
V roce 1987 se Michael usadí v Sarntal jako praktický a úřední lékař. V nemocenské pokladně se hovoří o tom, že tento lékař nechce ženám předepisovat »pilulky«. Dojde k pokusům nepohodlného současníka potlačit. Michael zachovává klid v plné odevzdanosti: »Většina lidí zde na dvorcích je ještě svázána s Bohem a s vlastní a celý jejich den provázejí modlitby. Je to jistě milost Boží, že mě Bůh usadil právě zde. Mám zde pozici, že mohu mnoho říct a udělat, to by jiní lékaři nemohli. V odloučeném údolí mi nikdo nemůže kalit vodu!«

Ale s pilulkou udělal pozoruhodnou zkušenost. Některé ženy, které mu dříve bouchly dveřmi, dnes litují, že jej neposlechly již tehdy: Nebylo do dobré řešení ani z lékařského, ani z lidského hlediska, ba ani pokud jde o řešení vztahů v manželství. Tato pozdní doznání jsou pro Michaela dodatečným potvrzením. Dokazují mu, že jeho tehdejší rozhodnutí nebylo jen bazírování na nějakém principu, ale bylo to skutečně správné rozhodnutí.

Při jedné pouti do Lurd, kterou doprovází jako lékař, pochopí v jeskyni zjevení význam Panny Marie: Nikdo nemůže lidi přivést k Ježíši a k jeho lásce tak jako jeho Matka. Začíná pro něho nová cesta, při které ho vede za ruku Maria, Matka Ježíšova a také jeho Matka. Michael s úsměvem dodává: »Čím více se však zasazujeme za Marii a za papeže, tím více jsme vystaveni útokům.« Důvod vzdát to? Nikoliv. Neochvějně pokračují na cestě, kterou jim Bůh vyznačil.

Jak vypadá jejich úloha dnes? Kristina se pokouší vysvětlit: »Nová území bohužel nezískáme. Naši úlohou je především ty lidi, kteří jdou s námi stejnou cestou, posilovat ve víře. »Hnutí pro život« přechází do ochrany čistě tělesného života

Pokračování na str. 6

PAPEŽ SOUHLASÍ?

Arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy (SRN) prohlásil, že zpráva, kterou uveřejnil »Welt am Sonntag« 15. srpna 1999, podle níž měl papež vyslovit souhlas s posledním řešením sporu o praxi církevních poraden pro konfliktní případy těhotenství, se nezákládá na pravdě.

V rozhovoru pro »Fuldauer Zeitung« 17. srpna 1999 arcibiskup zdůraznil, že o papežově souhlasu nemůže být řeči.

Řešení, které prezentoval biskup Lehmann, není podloženo dopisem apoštolského nuncia. Dyba prohlásil, že jsou věci, které lze udělat po právnícké nebo politické stránce, nikoliv však pokud jde o charakter a svědomí.

Svatému otci se jedná o to, aby potvrzení z církevní poradny nemohlo být použito jako podklad pro zákonem povolený potrat. Pouhá doložka na potvrzení »Toto potvrzení nesmí být použito jako podklad k provedení potratu« požadavku Vatikánu nevyhovuje, protože potratovým klinikám stačí fakt, že žena má potvrzení o návštěvě poradny, a doložku nemusí z právníckého hlediska respektovat. Žena, která navštíví církevní poradnu s úmyslem získat potvrzení pro potrat, může svého cíle bez problému dosáhnout. Postup německých biskupů se setkal s kritikou také u rakouských biskupů Krenna ze St. Pölten a Launa ze Salzburgu. Celá záležitost se již táhne více než rok. -sks-

Poznámka: Zprávu dokresluje skutečnost, že biskup Lehmann spolu s kardinály Meisnerem, Sterzinským a Wetterem se 15. září odebrali do Castel Gandolfo, aby otázku sporných potvrzení znovu projednali.

Každý člověk, který přijímá potrat, neučí lidi lásce, ale tomu, jak používat násilí k dosažení vlastního cíle.

* * *

Jestliže zákon dovoluje zabíjet děti, co nám brání, abychom se pozabíjeli navzájem?

* * *

Proč se dnes lidé bojí malého dítěte? Protože chtějí mít snadnější a komfortnější život? Jediné, čeho se musíme bát, je porušování Božích zákonů, protože Bůh ve své nekonečné a citlivé blízkosti touží jen po našem dobru, našem štěstí a naší lásce.

* * *

Manželství, které se modlí, se nerozvádí.

Matka Tereza

ZA ŽIVOT BLIŽNÍCH – pokračování ze str. 5

k ochraně duchovního života. Při všech svých vystoupeních předává také nezfalšovanou nauku Církve.«

Mnoho už spolu prožili a zažili. Když poznali, že se jim přání po vlastním dítěti tak snadno nesplní, berou do své péče čtyřletého chlapce. Starají se o něho tak dlouho, až se jeho matka zcela zbaví závislosti na drogách.

Před šesti lety přijali těžce nemocné děvčátko, kterého se jeho matka zřekla. Evelýně bylo tehdy šestnáct měsíců a vážila pouze pět a půl kilo. Měla 70 cm a neuměla ještě ani lézt. Ručičky měla tak slabé, že si láhev přidržovala nožičkami. Díky trpělivé, láskyplné péči je z ní dnes statečné děvčátko, které se během mého rozhovoru s rodiči honí po pokoji s mým mužem.

Dvakrát týdně ordinují v Bozen, nechtějí být déle bez své dcerušky. Některé pacienty obsluhují telefonicky, když je pro ně cesta příliš dlouhá. Povolání a soukromý život nejde tak zcela oddělit. (Pěstují při tom úspěšně medicínu sv. Hildegardy z Bingenu, která je založena na jejích viděních.)

Příliš lukrativní to není, už také proto, že nemocenská pokladna je nechce platit a řada pacientů si nemůže dovolit platit všechno ze své kapsy.

Ale mladí lékaři jsou toho názoru, že všechno je v pořá-

ku. »Existuje-li skutečně božská medicína, pak by bylo nepřístojné dělat z toho obchod,« vysvětlují své přesvědčení. »Nejkrásnější na tom je, že mnoho pacientů, kteří na víru nedali a udělali nejlepší zkušenost s medicínou svěťice, se po čase otevírají víře a vracejí se k Bohu.«

»Člověk, který onemocní,« říká sv. Hildegarda, »musí nejdříve uzdravit svůj vztah k Bohu.« Michael říká: »Měl bych ve své ordinaci určitě o 50 % méně pacientů, kdyby tito lidé nejdříve uvedli do pořádku svůj vztah k Bohu.« S některými pacienty mohl na toto téma hovořit.

Zcela odevzdaně snášejí skutečnost, že někteří lidé je označují za fanatiky vzdálené od skutečnosti, reakcionáře, kteří nepřijímají trend doby. Ve skutečnosti mají velmi dobré oko pro nejsprávnější diagnózu naší společnosti.

»Musíme si najít ještě více prostoru pro modlitbu. Víme, že především společná modlitba nás činí akceschopnými. Člověk je pak laskavější, ohleduplnější... Pracujeme na tom již dvacet a let a cesta je stále otevřená. Modlitba je jako puls víry.«

Odjíždíme vděční za poznání, jak rychle vzniká hluboké přátelství s lidmi, kteří jsou stejného ducha!

Z Vision 2000 4/99
přeložil -lš-

Leo Scheffczyk

Jedna cesta ke spáse a mnoho náboženství

Mezi mnoha duchovními proměnami, které s sebou přinesl Druhý vatikánský koncil, nepatří nový vztah Církve a křesťanů k jiným náboženstvím mezi nejmenší. Jestliže dříve věřící shrnovali nekřesťanská náboženství nediferencovaně a často s despektem pod společný pojem »pohanství«, dostává se nyní nekřesťanským společenstvím pod pojmem »světová náboženství« nejen pozornosti a zájmu, ale také uznání a ocenění. To není na závadu, i když nelze zamlčet otázku, zda pro takové otevření je vhodná právě ta doba, kdy je křesťanství na Západě stále více zamlžené a cizí náboženství rozšiřují v západní Evropě svůj misijní vliv. Je totiž nesporné, že spolu s podporou dialogu se světovými náboženstvími se prosazují i tendence k synkretismu a relativismu v oblasti pravdy, které neutralizují křesťanskou víru. Někteří teologové již volají po »vzájemné transformaci« náboženství, což má podle nich vést k vzájemnému pronikání a k obohacování všech těchto náboženských znalostí.

Během nejnovějšího vývoje skutečně nezůstalo u pouhého uznání a konstatování mnohosti náboženství. Z realistického uznání plurality náboženství pokročil trend k nábožensko-teologickému pluralismu, podle kterého je třeba s touto mno-

hostí náboženství v zásadě souhlasit a dívat se na ni jako na božský plán týkající se lidstva. Toto pojetí, které má své stoupence i v katolické oblasti, nejzřetelněji propaguje oxfordský anglikán J. Hick, který s plným přesvědčením prohlašuje: »Musíme dospět až tak daleko, že uznáme křesťanství jako jednu část pluralistického náboženského systému.«

Hick žádá s určitou důsledností křesťany, aby »uznali hodnotu ostatních světových náboženství, která jsou rovněž podle nejlepších možností cestami ke spáse«. Tím převádí náboženská věda problém vztahu křesťanství k náboženstvím na pojem **cesty spásy**, který se jeví k určení tohoto vztahu nejspíše vhodný; **předně** v tomto pojmu se objevila jako obsah společná záležitost všech velkých náboženství, neboť všechna směřují alespoň k nějaké – třeba neurčité – spáse; **kromě toho** je tento pojem křesťanského původu (srov. Jan 10,30) a našel v křesťanství své velmi významné použití, jmenovitě v pravdě o **jedné jediné cestě ke spáse v Ježíši Kristu**, která pak pokračuje v Církvi. Na vysvětlenou k tomuto pojmu »cesta spásy« je třeba říct: I když se používá v omezené formě i v individuálních praktikách buddhismu, přece jen má nejvýraznější a nejdokonalejší význam

jedině v křesťanství. Znamená zde totiž **skrze Boží zjevení v Ježíši Kristu založenou univerzální instituci spásy nadpřirozeného druhu**, která přivádí člověka skrze objektivní pravdu a milost k naplnění jeho věčného cíle. Proto tento teologický pojem je zcela neprávem používán v určité nadsazené formulaci, která říká, že existuje tolik cest ke spáse, kolik je lidí.

1. Odklon od nároku křesťanství na jedinou cestu spásy

Náboženská věda označuje toto křesťanské přesvědčení také jako *nárok na výlučnost*, protože představuje něco, co je vlastní výlučně křesťanství. I když tento výraz není zcela výstižný, protože nezahrnuje i ty pozitivní prvky, které obsahují jiná náboženství, jak to činí 2. vatikánum, přesto je svým vnitřním smyslem nadmíru jasný. Dnes však mnozí křesťané popírají právě tento vnitřní smysl výlučnosti. Na důkaz postačí několik reprezentativních výroků, které dokládají, že zrovnoprávnění světových náboženství s křesťanstvím je dnes rozšířený anonymní proud, ve kterém výslovná teologická svědectví představují pouze vrcholky ledovce. Již před koncilem vyslovil K. Rahner kritiku tradičního pojetí a prohlásil nekřesťanská společenství za »legitimní náboženství«, ve kterých se člověk »nachází na cestě spásy, které za určitých okolností dosahuje« na základě toho, že sám našel předem »anonymní křesťanství«. Pro Rahnera je křesťanství jenom něco jako »uvědomělá reflexe dříve anonymního křesťanství«. Na základě takového pojetí se vyvinula tendence označovat světová náboženství jako »mimořádnou cestu spásy« pro některé lidi, zatímco křesťanství má platit za řádnou cestu spásy.

Ihned po koncilu rozvinul tuto Rahnerovu tezi H. Halbfas ve své učebnici katechetiky

a zastával se »jednoty všech náboženství«. Zdůvodňoval to tím, že pravdou všech náboženství je mýtus a že ke zjevení dochází všude jako k iracionální zkušenosti. Jednotu náboženství nechápe jako jejich spojení, nýbrž jako uznání skutečnosti, že »lidstvo hledá Boha, svůj cíl, různými cestami«. Proto prý je třeba přiznat všem těmto cestám své sympatie. Z toho logicky vyplývá závěr, že je třeba se vzdát povinnosti misijního působení a nahradit je pouze svědectvím činné lásky.

Ještě dále došel náboženský filozof H. R. Schlette, kterého tak zaujalo množství náboženství převažujících nad křesťanstvím, že dokonce obrátil původní označení a prohlásil, že »mimořádnou cestou ke spáse« je pouze křesťanství. Ostatním náboženstvím naopak přiznal pro jejich všeobecnost charakter »řádné cesty ke spáse«. Autor sice říká, že se tak děje »skrze Ježíše Krista jako jediného zachránce«. Kdyby tomu tak ovšem skutečně bylo, pak by řádnou cestou ke spáse nemohla být ta náboženství, která jsou výslovně proti Ježíši Kristu. A jestliže jimi přesto podle Schletteho jsou, pak už definitivně jsou všechna náboženství zrovnoprávněna a padá výlučnost křesťanství jako jediného náboženství, které stojí na Kristově zjevení. Autor netrvá na nezbytnosti, aby do celého světa proniklo Kristovo poselství, nýbrž spokojuje se se »strukturním pokřesťaněním«. Tím ale padá sama podstata a jádro Kristova díla a nakonec i přiznání »mimořádné cesty spásy« se musí vzdát svého významu.

Logickým důsledkem takového pojetí je, že Ježíš Kristus už není jedinečnou cestou spásy, a jediným iniciátorem spásy je sám Bůh. Tak dostává náboženský pluralismus přednost před kristologií a dospíváme k přirozenému náboženskému učení, ze kterého je možno vyvodit i zcela neosobní pojetí

Boha, a to vše jako důsledek zásadního omylu, který spočívá v tom, že je popřena jedinečnost Ježíše Krista jako jediného Spasitele světa.

Nejnověji tuto tendenci zrovnoprávnění všech náboženství jako legitimních cest ke spáse přímo drasticky prosazuje fundamentální teolog P. Schmidt-Leukel ve své »Teologii náboženství«, kde vyjadřuje tvrzení o »spásonosném spojení s Bo-

hem v mnoha náboženských tradicích sice rozličně, ale principiálně v rovnocenné formě«. Podle něho všechna »náboženská tradice jsou potenciálním znamením a nástrojem božského spásného působení«, a v důsledku toho křesťanství a Církev nemají žádnou přednost před ostatními náboženstvími.

Nejhlubší důvod pro tento náboženský pluralismus leží u tohoto autora v tvrzení, že mnohost náboženství představuje duchovní bohatství, které odráží Boží velikost. Je to krajně svádívá myšlenka, pro kterou si dokonce vypůjčil vmlouvavý obraz plný poezie. Autor říká: »Proč bychom si měli myslet, že existuje jen jedna nejkrásnější květina. Třídou krásných květin dělá ještě krásnější skutečnost, že je jich celé množství.« Ale nejen toto přirovnání, ale celá myšlenková konstrukce dokazuje, že zde Kristus jako základní otázka pravdy nehraje vůbec žádnou roli. Jak subtilní je tato argumentace, vidíme z toho, že zde Kristus je *něco jako prostředník*, nikoliv však *Prostředník*, a už vůbec ne

jediný Prostředník (1 Tim 2,5) mezi člověkem a Bohem.

Není proto divu, že tento objev z oblasti religionistiky pronikl také do křesťanské pedagogiky. Jeden autor zde otevřeně mluví o islámu jako o »zjeveném náboženství«. V německé učebnici pro gymnázia prý »zjevení mezi Alláhem a Mohamedem zprostředkoval archanděl Gabriel«. Podobné názory zastávají a doporučují i jiné texty katolických vydavatelství.

Vzhledem k tomuto trendu nábožensko-teologického pluralismu je nezbytné, abychom se ptali po zdravé pravdě křesťanské nauky přímo u zdrojů víry.

(Pokračování příště)

Prameny:

Küng, H.: Christentum und Weltreligionen. Mnichov, 1984.
Hick, J.: Wurde Gott Mensch? Der Mythos von fleischgewordenem Gott. Gütersloh, 1979.
Rahner, K.: Schriften zur Theologie V. Curych, 1963.
Halbfas, H.: Fundamentalkatechetik. Düsseldorf, 1968.
Schlette, H. R.: Die Kirche und die Religionen. In: Schriften zur Philosophie und Theologie. Mnichov, 1970.
Schmidt-Leukel, P.: Worum geht es in der »Theologie der Religionen«? In: Internationale Theologische Zeitschrift. Communio, 25 1996

Slovníček cizích výrazů

iracionální = vymykající se rozumu, rozumem nepochopitelný;
christologie = nauka založená na Ježíši Kristu;
legitimní = právem uznávaný;
mýtus = smyšlené vyprávění o původu světa;
neutralizace = zrušení rozhodující významnosti;
pluralismus = systém popírající vedoucí roli kterékoliv složky;
relativismus = směr, který popírá objektivní pravdivost poznání;
religionistika = nauka o náboženstvích;
strukturní = závislý na stále probíhajících změnách vnitřního uspořádání;
synkretismus = mechanické spojování různých názorů;

František z Assisi

Zakladatel řádu • narodil se 1181/2 v Assisi • zemřel 3. října 1226
• patron Itálie, františkánů a chudých

Je dnes někdo, kdo by byl jeho nepřitelem? Ale mnoho je těch, kteří milují jeho legendu, jeho kutnu, jeho provaz, jeho úsměv, jeho písně, jeho bezprostřednost, osvěžující srdce, a jeho »Ty« dobrému Pánu Bohu. Tak zapomínají nad květy a cvrlikáním ptáků na Františka těžkých vyčerpávajících duchovních bojů, který musel nejdříve umřít sobě i světu, aby mohl najít souzvuk mezi tvorem a Stvořitelem, mezi žebřákem a bláznem, po kterém házeli kamením a který musel přemoci nevýslovný odpor, aby byl schopen dojídat po druhých zbytky ze stolu a políbit malomocného na rozpukané rty, na Františka vyznamenaného stigmaty, který se viděl zrazen vlastními bratry, aniž se mohl bránit a měl těžké pochybnosti, zda vedl dobře své dílo.

Kdo chce pochopit sv. Františka, nesmí se bát ani mozolů na rukou, ani trápení srdce, i on sténal pod tíhou kříže, který mu byl naložen na bedra.

Mladý František Bernardone nejdříve užíval života všemi smysly, rozhazoval peníze svého otce plnými rukama, prozpěvo-

val si od rána do večera milostné a hrdinské písně, které jeho matka Dona Pika přinesla z vlasti trubadúrů, a jako kometa měl za sebou ocas rozpuštěných kumpánů, kteří se chtěli přizivit na jeho účet a holdovali mu jako králi. On sám chtěl nejdříve do světa a snil o hrdinských skutcích ve zbrani a o vavřínových věncích z rukou nejkrásnějších žen.

Ale ze dne na den mu bylo pojednou jasné, že svůj dosavadní život vybudoval na nicotě, že svá mladá léta promrhal a že se musí stydět před velkými dějin i před Bohem.

V slzách prosil nebe o milost a sílu k úplné proměně života. Chtěl být a žít jako Boží Syn, tak chudý, tak dobrotivý, tak vzdálený i od stínů hříchu. Ale bude schopen překonat odpor k chudobě a žebrotě, když byl tak zvyklý na blahobytné pohodlí? Podstoupil zkoušku. V sametu a hedvábí putoval do Říma, aby se vrátil v roztrhaném šatu žebřáka, se kterým si v chrámu sv. Petra vyměnil oděv. Jeho umělecké duši se hnusila každá tělesná oškřivost. Ale nyní bral malomocné do své náruče a sloužil

jím s odevzdanou láskou ve špitále San Salvatore. Když to dokázal, nic mu už nebránilo v rozhodnutí opustit všechno a stát se zcela jen Kristovým rytířem.

Slyší za sebou pokřik: »Blázen! Chyťte ho, blázna!« Otec jej zavře do sklepa a vleče jej před soud na tržiště. František však vrátí svůj oděv a svou hotovost jméníchtivému panu Petrovi a vysloví větu, která jej vylučuje ze společenství jeho vrstvy: »Dosed jsem nazýval svým otcem Petra Bernardone, nyní však chci sloužit jen Pánu. Od nynějšku již nebudu říkat: Otče Petře Bernardone, ale jedině: Otče náš, jenž jsi na nebesích.«

Vyhoštěn našel příbytek v polozbořeném klášteře San Damiano, znovu jej vybuduje stejně jako polní kapli Panny Marie od Andělů, kterou nazval Porciunkula (Moje malé jmění). Peníze k tomu vyžebal na ulicích Assisi a děkoval dárcům tichým hlasem: »Pokož tomu domu!« Jeho nový životní způsob nebyl vynálezem romantického ducha, ale doslovným naplněním nejhlubších slov Pána, který řekl: *Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, a pak přijď a následuj mne... Neberte si na cestu nic, ani hůl ani mošnu ani peníze ani dva pláště. Kdo mě chce následovat, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.*

I ženy, jako Klára a Anežka Sciffi, a manželé všech stavů se vydali statečně na cestu odříkání, kterou před nimi vykročil František. Druhý a třetí řád vznikly přirozenou cestou následování. Kdokoliv chtěl za ním přijít, ať přítel, nebo nepřítel, zloděj, nebo lupič, dostalo se mu laskavého přijetí...

-sk-

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

Jako apoštolové a učedníci se shromáždili kolem Ježíšovy Matky Marie a spolu s ní vyprošovali seslání Ducha svatého, tak se shromáždíme znovu kolem ní a s ní vyprošujeme nové Letnice. Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímlovu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty! Obnov tvář země!

„Znamením dnešní Církve je hlasitě volat k nebi o milosrdenství pro společnost, která už nechápe význam toho slova!“ (Jan Pavel II., *Dives in misericordia*)

Don Gobbi, animátor Mariánského kněžského hnutí, pověřil svého blízkého spolupracovníka P. Ottu Maiera, aby vedl jako host několik večeradel v ČR. Zveme proto věřící i kněze, aby se jich zúčastnili:

BRNO – středa 6. října 1999 (u minoritů, Minoritská ul. 1), zač. v 15.00 hod.

PRAHA – čtvrtek 7. října 1999 (bazilika na Strahově), zač. v 15.30 hod.

SVITAVY – pátek 8. října 1999 (kostel Navštívení P. Marie), zač. v 16.00 hod.

OLOMOUC – sobota 9. října 1999 (katedrála sv. Václava), zač. v 16.00 hod.

OSTRAVA – pondělí 11. října 1999 (katedrála Bož. Spasitele), zač. v 16.00 hod.

Růžová zahrada

Modlitební šňůry

Modlitební šňůry znají hinduisté i buddhisté. V islámu se modlitební šňůry objevují od 9. století. Pro nás katolíky není růženec obyčejnou modlitební šňůrou na odpočítávání modliteb. Je to **rosarium** – růžová zahrada nebo také věnec mystických růží. Růže mají vydávat vůni. Je to vůně milosti Boží lásky, kterou vdechujeme při rozjímání patnácti tajemství.

Pro cisterciačku a mystičku Mechthildu z Magdeburku (1212–1282) byl růžencový měsíc říjen tekoucím světlem božství.

Jméno »růženec« pochází z 13. století. Mechthilda vdechovala vůni Marie, plné milostí, svou duší a viděla smysl milostiplné v obraze nejněžnějších růží. V jejím díle *Tekoucí světlo božství*, které je rozděleno do sedmi svazků, se nacházejí v 7. knize myšlenky, které nás přivádějí do mystické zahrady.

Slyšte o zázraku:

*Zářící květy jejich krásných očí,
duchovní krása její panenské tváře,
plynoucí sladkost jejího čistého srdce
a skvostný lesk její ušlechtilé duše:
tyto čtyři věci se slévají pospolu.*

Podle vůle Otce

a podle přání Syna

a pro potěšení Ducha svatého

v její panenské hrudi.

Musíš se přiblížit k Bohu jako malé dítě. Dítě bez obtíží prostými slovy, která jsou tak výmluvná, říká, co cítí. Co dává rozmluva s Bohem? Takovou Boží blízkost, že je těžké si to představit. Aby modlitba přinášela ovoce, musí tryskat ze srdce a dotýkat se Božího srdce.

Matka Tereza

Mechthilda pak zdraví Pannu Marii těmito slovy:

Zdravím Tě, milá Paní Maria, ty jsi rozkoš Nejsvětější Trojice. Zdravím Tě, Maria, Ty jsi květ patriarchů. Zdravím Tě, Maria, Ty jsi bílá lilie pokorných panen. Zdravím Tě, Maria, ty jsi růže mučedníků!

Ve 20. kapitole 7. knihy ukazuje Mechthilda, jak máme doporučit Marii pozdrav Ave Maria:

Bud' zdráva, Ty, Matko Boží a moje nejmilejší Paní. Přijmi, Královno, dnes své »Ave Maria« ke chvále a cti a vznešené podívané nebeského Otce, Syna i Ducha svatého, který se nepokrytě sklání v celé blaženosti k Tvé panenské a mateřské tváři.

A pokračuje:

*Ó Paní, na Tebe myslím
každou svou žádostí,
každou svou modlitbou,
každým svým trápením,
každou svou nouzí,
každou písní svého srdce,
každou svou poctou
své duše i svého posledního konce,
až se odeberu odtud,
z této žalostiplné bídy.
To všechno bud' poručeno
Tvé mateřské věrnosti,
Tvé panenské cti a Tvé dobrotě
a k prospěchu všech,
kteří jsou spolu se mnou
Tvými a mými přáteli
ve jménu všemohoucího Boha.*

Růže bez trní

Svatý Ambrož, který byl milánským biskupem v letech 374–379, se domnívá, že v ráji byly růže bez trní. Píše ve své knize *Exameron* v 11. kapitole: *Bez trnů vyrůstala kdysi růže mezi květinami a nefalšované kvetl její nejkrásnější květ. Pak po hříchu se její stonky obalily trny: je to obraz lidského života, v němž se často sladká radost lidského konání a snažení snadno pro sousedící trny starostí změni v bodavou bolest.*

Maria zůstala od prvního okamžiku svého bytí neporušená a uchráněná viny. Ona je *Neposkvrněné početí*. Proto ji opěvujeme jako »Růži bez trní«.

Měsíc říjen nás zve, abychom vstoupili do růžové zahrady, do rosária. Rozjímavá modlitba růžence je jak pro prosté, tak pro vzdělané, pro mladé i staré, pro zdravé i nemocné tou nejkrásnější příležitostí nadechnout se vůně milosti. Je to tak dobře!

Vilém Studer

Když se člověk zcela odevzdá Boží vůli, tak jak to udělala Maria a jak to dělají ti, kteří se jí zasvětili, sám Pán se ujme jejich vedení. Duše pak dostává pokyny přímo od Boha, jak se to dělo dříve skrze Písmo svaté a skrze duchovní učitele.

Maria nás skutečně vezme za ruku a vede nás jako učitel žáka a ukazuje nám okamžik od okamžiku, co Bůh od nás očekává. V tom spočívá pravý pokoj, radost a svoboda.

Jean Lafrance

Blahoslavená Panno Maria, tvůj příchod nás naplnil velkou radostí, v tobě nám zazářily červánky vykoupení. Jako Matka Spasitele světa a jako Matka Církve pomáháš nám při zrodu života v Kristu. Ved' nás bezpečnou cestou z temnot hříchů a smrti do božského světla svého Syna, který nás v Duchu svatém smířil se svým Otcem a skrze službu Církve nás znovu smiřuje.

Jan Pavel II.

Bud' zdráva, milostiplná, Pán s tebou! Může být něco závrtnějšího než taková radost, Panno a Matko? A může být něco velkolepějšího než tato milost, kterou Bůh přičkl jedině tobě?... Všechno zůstává daleko za zázrakem, který vidíme na tobě, nic nedosahuje výšin tvého omilostnění; všechno, i to nejlepší, je až za tebou, lesk všeho ostatního před tebou naprosto bledne...

Sv. Sofronius, biskup jeruzalémský

Vážená redakce,

17. – 19. září jsme se na Gru-
ni zúčastnili duchovních cvičení
určených především pro rodiny
s dětmi. Jednalo se o mariánské
večeřadlo, a protože toto setkání
rodin je dost neobvyklé, chtěl
bych se s Vámi rozdělit nejen
o naše dojmy z tohoto setkání, ale
i o naše zkušenosti.

Přijeli jsme do poutního domu,
který je pod ochranou sv. Josefa,
prožít tajemství Neposkrvněného
Srdce Panny Marie. Otevřeli jsme
Marii zcela svá srdce, abychom
uprostřed neklidu denního života
naleznou krásu Sv. rodiny skrze Její
nejčistší Srdce. Ono je pramenem
úžasné krásy, která nám schází.
Vstoupíme-li do této zahrady,
ustanou všechny chmurné myš-
lenky a vidíme její poklad čistým
zrakem a prožíváme Boží lásku
ryzím způsobem. Poznáváme krásu
dávno objevenou, a přece stále
novou, překvapující svou hod-
notou. S údivem zděšujeme, že čis-
tota Mariina Srdce chrání čis-
totu našich myšlenek. V tomto oka-
mžiku pevně věříme Božímu slo-
vu, nemáme žádnou pochybnost,
jsme přesvědčeni, že Neposkrvně-
né Srdce naplní předpovězené ví-
tězství. Naše nabytá zkušenost nás
vybízí, abychom Vám předali zís-
kané bohatství. Panna Maria nás
neopustila, ale putuje neustále
s námi. Chrání nás jako vzácné
květy, stará se o nás duchovní
i hmotný prospěch, je naší Hvěz-
dou pro bouřlivou plavbu dneš-
ního žití. Nebojte se otevřít Ma-
rii, přivede Vás ke svému Synu.
Vstupte do Jejího srdce a vytrvejte,
naleznete moudrost našich
předků, vycházející z pevných ko-
řenů našeho národa. Tyto kořeny
Vám dají sílu rozkvést a přinést
bohaté ovoce, Vaše srdce nalez-
ne pokoj.

Nepřestáváme Boha chválit
a prolebit za to, co jsme prožili
a prožíváme v našich rodinách
zasvěcených Neposkrvněnému
Srdci Panny Marie. Bůh nám je
daroval právě pro tuto dobu.

Zdraví Vás

účastník duchovních cvičení
Vladimír Ručka

Vyvyšování, nebo služba?

Vzpomínám si na jednu
zdánlivě všední událost před
mnoha lety. Na České ulici
v Brně v zimě krátce po poled-
ni ležela na ulici stařenka v bez-
vědomí. Viděl jsem ji ze vzdá-
lenosti asi třiceti metrů. Davy
kolem procházely, a nikdo o ni
nejevnil zájem. Když jsem se při-
bližoval, těsně přede mnou ně-
jaký starší muž k této nešťastné
ženě přistoupil a hned začal
alarmovat okolí: „Zavolejte ně-
kdo sanitku... pomozte mi tu
paní nadzvednout...“ Jeho ini-
ciativa přece jen vyvolala poněkud
větší zájem kolemjdoucích.
Podíval jsem se na toho muže
– a spatřil na jeho krku kněžský
kolárek. V duchu jsem si po-
myslel něco o Kristově podoben-
ství o milosrdném Samaritá-
novi naruby. Tentokrát to nebyl
kněz, kdo minul nevšimavě ne-
šťastníka, ale byli to ti druzí.

O to ale nejde. Mně jde pa-
radoxně právě o ten kolárek,
dnes mnoha spolubratry tohoto
mně neznámého kněze zavrho-
vaný. Ačkoliv Sv. otec Jan Pa-
vel II. hned na počátku svého
pontifikátu v jedné své generál-
ní audienci výslovně vyzval,
aby se kněží nestyděli za kolá-
rek a kleriku, mnoho římskoka-
tolických duchovních dnes cho-
dí pouze a výhradně v kravatě.
Prý aby se „nevyšovali nad
ostatní“, „nestávali se kastou
izolovanou od druhých lidí“
apod.

K tomu patří otázka: Byly to
právě tyto důvody, které vedly
v minulosti kněze k nošení ko-
lárků nebo i klerik? Nebyla to
naopak potřeba, aby kněz byl
v davu viditelný a poznatelný,
kdyby došlo k neštěstí či k náh-
lému nebezpečí okamžité smrti,
a člověk by potřeboval náhle
kněze? Není zde jistá analogie
k policejní nebo železničářské
uniformě, aby občan ihned vě-
děl, že u tohoto člověka má hledat
první pomoc v případě ohro-
žení nebo nepořádku v dopra-
vě? A to se jedná o věci časné,

pozemské. V případě kněze
jde o něco podstatně důležitěj-
šího, o věci nadpřirozené, o zá-
ležitosti věčného života.

Navíc je tady i lepší možnost
evangelizace. Případ kněze
s kolárkem, který se jako první,
po mnoha nevšimavě procháze-
jících, ujal omdlelé ženy, zna-
menal z hlediska hlásání radost-
né zvěsti podstatně víc, než kdy-
by tento duchovní kolárek neměl.
Každý si ho všiml a viděl
v něm opravdového služebníka
Kristova, který plní jeho příká-
zání lásky tak, jak to má být
a jak druzí právem od kněží oče-
kávají, aby šli v tomto příkla-
dem.

Nošení zvláštního kněžské-
ho oděvu nebo alespoň viditel-
ného znamení příslušnosti
k duchovnímu stavu není tedy
žádným projevem údajného
předkonicilového „triumfalismu“,
ale naopak praktickým při-
bližením, zviditelněním nena-
hraditelné svátostné služby
i jejím rychlým zpřístupněním
v případě naléhavé nutnosti.

Sebevědomí některých sou-
časných katolíků, že teprve po
Druhém vatikánském koncilu
začala Církev „sloužit“, zatím-
co předtím pouze „panovala“
(konkrétně prý hierarchie
a duchovenstvo), zavání pý-
chou a neúctou vůči našim před-
kům ve víře, vůči jejich upřímné
zbožnosti, ze které se máme
mnoho co učit. Celá řada vněj-
ších fenoménů, nad nimiž dnes
lecko ohrnuje nos jako nad
projevy „triumfalismu“, jsou
vlastně krásnými projevy služ-
by a lásky. Nejedná se jenom
o zmíněné kněžské kolárky.

Stačí vzpomenout například
kazatelny, které podle některých
mylných názorů prý symbolizo-
valy převahu kněží nad laiky.
Kazatelny byly stavěny proto,
aby lidé kázání dobře slyšeli
a kazateli dobře rozuměli, jejich
umístění z hlediska akustiky se
pečlivě zkoumalo a volilo. Do-
kazuje to dnes častý jev, že

**Pracuješ-li pro Krista a do-
mníváš-li se, že tvé postave-
ní je něco jiného než břímě,
budeš velmi zklamán.**

* * *

**Nikdy nebud'te muži a žena-
mi dlouhého činu a krátké
modlitby.**

* * *

**Neříkej Pánu Ježíši, že od
něho žádáš útěchu v modlit-
bě. Dá-li ti ji, poděkuj mu.
Říkej mu vždycky, že chceš
vytrvalost.**

Josemaría Escrivá

z kazatelny je leckdy bez mik-
rofonu slyšet a rozumět lépe než
od ambonu s mikrofonem. Ani
mřížky před presbytářem nezna-
menaly společenské oddě-
lování kněze od laiků, jak se
někdy nesprávně soudí a inter-
pretuje, ale praktickou pomoc
věřícím, kteří přistupovali ke
svatému přijímání, zejména
starým a postiženým, aby se
měli při vstávání o co opřít,
neboť Tělo Páně se přijímalo
zásadně vkleče.

Druhý vatikánský koncil sa-
mozřejmě přinesl mnohé dob-
ré a pozitivní změny, které učí-
nily některé dřívější fenomény
neaktuálními. To však současným
katolíkům nedává žádný
důvod k tomu, aby předkonicilovou
formu zbožnosti a projevů
katolické identity považovali za
překonanou, nebo dokonce za
„triumfalistickou“. Mnoho těch-
to fenoménů nám má stále co
říci a bylo by vhodné je obnovit.

Radomír Malý

Svatý farář Arský 6

»Dobrá, je-li skutečným vzorem zbožnosti, pak jej připustím ke kněžství. Další už zařídí Boží milost.«

Farář Balley získal své vytoužené vítězství a Církev nového kněze a světce současně.

Zatím obdržel Jan Maria Vianney pouze tonzuru, nikoliv však nižší kněžská svěcení. Se zvláštním církevním povolením je obdržel 2. července z rukou biskupa Simona z Grenoblu, který přijel do Lyonu jen čistě z tohoto důvodu.

Nyní již byl Jan Maria Vianney zcela v Božích službách. Složil slib čistoty a byl na věčné časy zavázán k denní modlitbě breviáře.

Jediným svědkem tohoto svěcení byl farář Millon z Bény, který později prohlásil: »Měl jsem to štěstí být při těchto svěceních docela blízko Jana Marie Vianneye. Po obřadu jsem s hlubokým dojetím konstatoval, s jakým nadšením zpíval Jan Maria Vianney chvalozpěv *Benedictus*. Jeho tvář přímo zářila. Dojatý jsem se na něho obrátil: *A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího* a při tom jsem si myslel: Ví toho sice míň než ostatní, ale v kněžské službě bude veliký.«

Biskupský úřad v Lyonu byl velmi moudrý, když zbývající vzdělání Jana Marie Vianneye svěřil pouze faráři Balleyovi, protože byl přesvědčen, že je schopen dosáhnout toho, co je nezbytné. Studijní rok 1814–1815 strávil na faře v Ecully, a tím byl ušetřen všech rozruchů, které vzhledem k politické situaci pronikly až do lyonského semináře.

Kardinál Fesch se sice vrátil na tři dny z exilu zpět, ale musel znovu opustit zem, když jeho synovec Napoleon I. podruhé abdikoval. Teprve v květnu 1815 se vrátil Jan Maria do semináře, aby se spolu s ostatními podjáhny připravil duchovními cviče-

ními na jáhenské svěcení. To obdržel 23. června 1815 z rukou biskupa Simona z Grenoblu v lyonské katedrále.

Nyní už byl den kněžského svěcení nadosah.

NOVOKNĚZ

Jan Maria Vianney prožíval bezprostřední přípravu na přijetí svátosti kněžského svěcení.

Byl-li si některý kandidát kněžství vědom důstojnosti i břemene kněžského povolání, pak to byl bezpochyby on. Očitá svědectví z té doby nemáme, ale je jisté, že Jan Maria se stále více ponořoval do Boha, aby si vyprosil jeho milost a podporu Ducha svatého.

Pod vedením svého kněžského přítele pokračoval ve svých studiích. Byl to on, kdo jej mistrovsky uváděl do hlubin božského vědění a současně mu byl příkladem kněžského života.

Když rektor semináře z Lyonu přišel naposledy na faru v Ecully, aby vyzkoušel jáhna Jana Marii Vianneye, mohl konstatovat: »Skutečně, udělal velké pokroky!« Zkouška trvala

celou hodinu a rektor bral všechny otázky s největší vážností. Výsledek byl tak uspokojivý, že rektor okamžitě přislíbil připustit kandidáta ke kněžskému svěcení.

Kněžské svěcení se však konalo v Grenoblu, neboť v té době nebyl v Lyonu žádný jáhen jako kandidát kněžství.

Rektor přislíbil kněžské svěcení jen pod tou podmínkou, že novokněz ještě neobdrží plnou moc zpovídat.

Jan Maria se tedy vydal pěšky do Grenoblu. Pod krásným srpnovým jižním sluncem absolvoval pouť dlouhou sto kilometrů. V sobotu 12. srpna večer dorazil do semináře v Grenoblu. Následující neděli ráno přijal z rukou biskupa Simona v Grenoblu kněžské svěcení. Když si mysleli, že biskupovi nebude příjemné, že má světit jen jednoho jáhna, a řekli mu to, dostali odpověď: »Biskupovi nesmí být nikdy zatěžko světit třeba jen jednoho kněze.«

Byl si tehdy biskup Simon v hloubi své duše vědom, jak dobrého kněze v tomto případě světit?

Tento 13. srpen 1815 byl tedy dnem, kdy obdržel kněžské svěcení muž, o kterém se

mohlo plným právem říct: »Kněz je druhý Kristus.«

Svěcení se uskutečnilo v kapli semináře v Grenoblu. Další den ráno celebroid novokněz svou první mši svatou právě v této kapli a nechtěl opustit seminář, aby zde mohl o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie ještě jednou celebroid.

Jak veliká byla radost obou kněží, když se mohli pozdravit na faře v Ecully, kam již přišlo jmenování Jana Marie kaplanem.

Nemusel tedy opustit svého faráře, kterému po Bohu nejvíce děkoval za dar kněžství.

Novokněz Jan Maria Vianney oslavil také v Ecully svou slavnou primici. Přišel jeho otec a sestry z Dardilly a měli velkou radost z toho, že Jan Maria, nedbaje překážek, dospěl ke svému cíli.

KAPLANEM V ECULLY

Ve faráři Balleyovi měl Jan Maria příkladného a statečného učitele, který jej uváděl do praxe duchovní péče. Patřil k těm francouzským kněžím, kteří se v době revoluce stali skutečnými muži. Stokrát dával v sázku svůj život, když šlo o to, vykonávat duchovní službu. Vydával se za truhláře, pracoval prakticky v tomto řemesle a byl neúnavně činný. Byl mužem hluboké víry a neotřesitelné důvěry v Boha. Byl to kněz podle Božího Srdce.

Po boku faráře Balleye působil Jan Maria jako kaplan dva a půl roku. Co toto období pro něho znamenalo, shrnul později do těchto slov: »Jaké by to bylo pro mě požehnání, kdybych mohl po boku faráře Balleye zůstat až do smrti! Nikdo mě nenaučil většímu sebeodříkání, než to udělal on, a ukázal mi při tom, jak dalece je člověk schopen žít jako anděl. Postačí mi jen, abych ho slyšel, jak se modlí: *Můj Bože, miluji tě z celého srdce!*«

(Pokračování příště)

Dřeváky, ve kterých chodil sv. Jan Maria Vianney

Zde ještě vědí, co je to kontemplace

O cestě dvou českých dívek k řeholnímu povolání v dominikánském klášteře

Psal se rok 1988, komunisté u nás tvrdě potlačovali každou církevní aktivitu. V tom roce jsem byl po několikaletém studiu a po mnoha technicky i dobově podmíněných odkladech konečně tajně vysvěcen v dominikánském řádu na jáhna. A v tomto roce mi také Bůh dopřál jedinečnou možnost: pomoci připravit ke kontemplativnímu životu dvě dívky z východních Čech. Jedna byla lékařkou, druhá inženýrkou ekonomie. Obě se k tomu rozhodly ve stejnou dobu nezávisle na sobě, jedna o druhé nevěděla. Setkat se měly až v Itálii, kde také teprve zjistily, že se již jednou dříve viděly v klášteře v Broumově.

Po roce příprav, které byly jednak duchovního rázu, jednak i jazykové – obě se musely intenzivním samostudiem prokousat základy italštiny – jsem spolu s představenou kláštera svatého Josefa ve Fontanellatu (poutním místě u Parmy), kterou jsem znal již dříve, zařídil potřebné formality. Podle tehdejších předpisů dostaly obě dívky

od civilní osoby z Itálie pozvání a do české banky potřebné devizové krytí. A tak před deseti lety odjela v červnu první a koncem srpna druhá, obě jako turistky, aby se již nevrátily.

Prožíval jsem všechno to napětí s nimi. Nemýlily se, mají skutečně povolání? Kontemplativní život je totiž neobyčejně náročný a v tomto společenství jej ještě skutečně prožívají. Dnešní doba bohužel kontemplativnímu způsobu života mnoho nepřeje, protože mu svým způsobem života, zaměřeným mnohde i v církvi na činnost za každou cenu, příliš nerozumí. A tak se setkáváme i s případy, kdy v řádech, které si říkají kontemplativní, se tento způsob života buď přímo potlačuje, nebo násilnými reformami předělává tak, že z něj vlastně nic nezbude.

Mnišky tak mnohde místo prožívání usebraného života v ústraní kláštera cestují po světě, podnikají různá mezinárodní setkání a dostávají jakési dovolené. Připadá mi tragikomické, když vidím sestru v trojitém

velu, které svým charakterem bylo určeno k rozjímání (není z něj vidět příliš do stran), jak běhá po veřejnosti v městském provozu. Jiná pak třeba místo kontemplace vymýšlí pojednání o mniškách po Druhém vatikánském koncilu.

To však není případ kláštera ve Fontanellatu. Zde ještě našťástí vědí, co je to kontemplace, a podle toho také žijí, i když dostávají z úst liberálních intelektuálů přinejmenším označení fundamentalistů. Nepovažují za nutné jezdit po Evropě, ale z ústraní svého kláštera působí mohutně svými modlitbami. Matka představená mě upozornila například na skutečnost, že prvou podmínkou zdárného působení otců dominikánů v provincii je dobrá činnost kontemplativních sester, které se za ně modlí.

O správnosti této cesty a o Božím požehnání mluví ovšem i to, že zatímco liberálně „reformovaná“ kontemplativní společenství jsou v západní Evropě prakticky bez přísunu nových

Jednou v pátek ráno mi řekla jedna sestra: »Matko, nemáme už vůbec žádné potraviny ani na pátek, ani na sobotu. Budeme muset lidem říct, že jim nemáme co dát ani dnes, ani zítra.« Neřekla jsem jí nic, protože jsem neměla co říct. V devět hodin jsme se dověděly, že vláda zavřela z nějakého důvodu všechny školy a všechn chléb, který byl určen pro školní děti, byl věnován pro naše potřeby a naše děti. Sedm tisíc lidí jedlo chleba, který vystačil na dva dni.

Matka Tereza

povolání, a tak pomalu vymírají, zde nemají o nová povolání nouzi, přestože narážejí na nepochopení občas i tam, kde by se dala a měla předpokládat spíše podpora.

Při příležitosti tohoto životního jubilea obou českých mnišek v Itálii vám předkládám stručný běh jejich života, který sepsaly po složení věčných slibů s povolením matky představené pro dominikánský časopis „La Madonna di Fontanellato“.

Pavel K. Mráček OP

Sestra (MUDr.) Marie Markéta Zdislava Martincová OP.: MADONA MĚ POVOLALA, ABYCH NÁSLEDOVALA JEJÍHO SYNA

Pocházím z Policka z východních Čech. Od mého narození bylo zřejmé, že můj život nebude takový jako život ostatních. Musela jsem projít mnoha trápeními. Lidem, kteří mě viděli tak nemocnou, můj věfící otec odpověděl: „Snad právě ona bude štěstím naší rodiny.“

Byla jsem pokřtěna v útlém věku, chodila jsem na katechismus a v devíti letech jsem šla k prvnímu svatému přijímání. V roce 1968 byla má země okupována sovětskou armádou a poté následovalo zesílení ateistického nátlaku. S většinou mládeže z naší farnosti jsem přestala praktikovat křesťanský ži-

vot. Snažila jsem se žít sice dobře, ale byla jsem vzdálena od Boha. V důsledku svého slabého zdraví jsem byla často hospitalizována, a čím více jsem trpěla, tím více jsem se vzdalovala od Boha.

Po gymnáziu jsem studovala na lékařské fakultě a tím jsem se dostala blíže do kontaktu s realitou utrpení. Roky studia na univerzitě byly pro mne roky velikého vnitřního boje. V roce 1985 jsem velmi vážně onemocněla, v krátké době jsem prodělala tři lékařské zákroky. Kdybych byla přišla do nemocnice o jediný den později, bylo by již pozdě. Toto

období nemoci bylo pro mne velice důležité. Pán se nade mnou smiloval. Nejenže mi vrátil zdraví, ale dotkl se též mého srdce. Dal mi milost hlubokého obrácení a já jsem začala věřit v Jeho milosrdnou lásku. Poprvé po patnácti letech jsem přijala svátosti a v roce 1987 jsem přijala též svátost biřmování. Začala jsem číst Bibli, kterou jsem našla doma po svých prarodičích, dobrých křesťanech. Také utrpení jsem přestala vidět jako neštěstí, a začala jsem se na ně dívat jako na Boží dar.

Po získání doktorátu jsem začala pracovat v broumovské nemocnici a poprvé v životě jsem se tam setkala s řeholní sestrou, dominikánkou z kongregace. Vzniklo mezi námi

hluboké přátelství. V klášteře této sestry jsem poznala terciářskou skupinu – téměř všichni byli studenty VŠ a scházeli se tajně. Rozhodla jsem se vstoupit také mezi ně a začala jsem se účastnit setkání a různých aktivit skupiny.

Pracovat s nemocnými, být terciářkou a pracovat ve farnosti – to vše mi nestačilo. Cítila jsem touhu žít rozjímavým životem a byla jsem odhodlána i emigrovat, jen abych mohla realizovat své povolání. V Československu byly sice sestry dominikánky, ale neměly od státu povolení přijímat nová povolání, protože u nás již 40 let nebyla náboženská svoboda.

Prozřetelnost mi postavila do cesty osobu jednoho dominikánského terciáře, tajného jáh-

na, který mě seznámil s klášte-rem svatého Josefa ve Fontanel-latu. Přes tento klášter také za-řídil všechny potřebné cestovní formaloty. V nemocnici jsem si vzala dva týdny dovolené a od-jela jsem do Itálie oficiálně jako turistka.

Prvý rok jsem absolvovala postulát, druhý noviciát, dne 3. července 1991 jsem složila první jednoduché sliby a o tři roky později druhé. Dne 2. čer-vence 1995 jsem složila své slavné a doživotní řeholní sliby.

Mám se zde velmi dobře. Cítím, že jsem své povolání do-stala nezaslouženě a že je vše darem Božím. Víím, že Bůh byl velmi milosrdný nejen ke mně, ale také k mé rodině a k mým známým, kteří se od té doby také obrátili k Pánu a žijí aktiv-ním křesťanským životem.

Jsem vděčná zdejší komuni-tě kontemplativních sester, jež mě láskyplně přijaly, a daly mi tak možnost realizovat mé po-volání. Dosud mám v živé pa-měti velkou sochu Panny Ma-rie, která stojí před mým rod-ným domem v Suchém Dole. Jsem si jista, že právě Panna Maria provázela a provází všechny mé kroky.

Ze života církve

ASTRONAUT KNĚZEM

Astronaut Jim Irwine z Apol-lo 15, který své vysílání z Mě-síce obohacoval výroky z Bib-le, vystoupil z armády a stal se knězem. Prohlásil: »To, že Bůh, poslal svého Syna na zemi, je důležitější než to, že člověk stan-ul svou nohou na Měsíci.

HOMOSEXUÁLOVÉ NE-ŽÁDOUCÍ

Mistrovství Evropy homose-xuálů, které se mělo konat v červnu 2000 v Curychu, bude odřeknuto. Zvláštní iniciativní skupina toho chce dosáhnout zákonnými prostředky. Jde o to podporovat normální manžel-ství. Nejde o to, homosexuály vyobcovat na okraj společnos-

Sestra (Ing.) Marie Angelika Věříšová OP: OD ATEISMU K ŘEHOLNÍMU POVOLÁNÍ

Vyrůstala jsem v Bohdanči u Pardubic ve východních Če-chách. Od svých rodičů jsem dostala dobré vychování, ale bez Boha, neboť nebyli prakti-kujícími křesťany.

Bylo mi asi 17–18 let, když jsem viděla, že všechny moje přítelkyně pomýšlejí na manžel-ství, a já jsem začala cítit, že manželství není moje cesta. Toto poznání mě vyděsilo, proto-že mimo manželství jsem nez-nala jiný možný způsob proží-tí života.

Abych hned nemusela ře-šit tuto svou situaci, čehož jsem v té době ani schopna nebyla, rozhodla jsem se pokračovat ve studiích na VŠ ekonomické. Tento způsob života se mi líbil, ale podvědomě jsem hle-dala něco víc, něco pravého.

Během studií, které mi ne-mohly dát to, co jsem hledala, jsem lépe poznala jednoho své-ho příbuzného, horlivého křes-ťana a tajného jáhna, dominiká-na, který mě dovedl k víře. Po skončení studií, ve dvaceti dvou letech, jsem se nechala pokřtít a zhruba po dvou měsí-

cích jsem přijala svátost biřmo-vání. V té samé době mi Pán dal také dar řeholního povolá-ní. Cítila jsem, že mě Bůh volá, ale nevěděla jsem kam. V Čes-koslovensku bylo prakticky nemožné vstoupit do jakéhoko-li kláštera, natož kontemplativ-ního. Když už jsem viděla všechny cesty před sebou za-vřené a téměř jsem ztrácela na-ději, dostala jsem od svého pří-buzného nabídku vstupu do dominikánského kontemplativ-ního kláštera svatého Josefa ve Fontanellatu v Itálii.

Na začátku jsem tomu ne-chtěla věřit, zdálo se mi to pří-liš krásné. Počkala jsem téměř jeden rok, abych mohla ověřit své „ano“ Bohu, a v mezičase jsem se učila italsky. Bůh, jenž se nemýlí nikdy, dovedl poslé-ze své dílo do konce.

Do Itálie jsem oficiálně při-jela na pozvání jako turistka a ihned jsem do tohoto kláštera vstoupila. V dominikánském řádu jsem byla již tajně ve své vlasti, po svém křtu jsem totiž vstoupila do prvního pražského sdružení dominikánských terci-

Jednou v noci jsem měla sen. Zdálo se mi, že jsem umřela a stanula u nebeské brány. Když mě sv. Petr uviděl, řekl: »Vrat' se zpátky, tady nemáme žádné slumy.«

Matka Tereza

ářů a účastnila jsem se jeho taj-ného života. Přesto jsem toho o řeholních sestrách věděla málo a při svém rozhodnutí jsem se opírala jediné o Pána – už i z toho důvodu, že po svém od-chodu z vlasti a vstupu do kláš-tera jsem se už nemohla ze zná-mých důvodů vrátit. A Bůh mě neklamal. Po postulátu, který trval rok, jsem absolvovala jed-noroční noviciát a dne 3. čer-vence 1991 jsem byla Bohu za-svěcena jednoduchými řeholní-mi sliby na tři roky. Po absol-vování této doby následovaly ještě jednoduché sliby na jeden rok a poté již nastal ten překrás-ný okamžik, kdy jsem 2. čer-vence 1995 složila své slavné sliby.

Každým dnem poznávám stále více, jak je mé povolání veliké a krásné. Chtěla bych poděkovat touto cestou i všem, kdo mi je pomohli realizovat.

PROPUSTILI BISKUPA

Kolumbijští levicoví partyzá-ni propustili 19. září biskupa José de Jesús Qintera, kterého drželi po únosu v zajetí. Biskup prohlá-sil, že neopustí své stádo, jediné kdyby si to žádal Svatý otec. Byl to již jeho druhý únos v průběhu posledních dvou let. Biskup po-děkoval všem, kteří se přičinili o jeho uvolnění.

KONGRES POUTNÍCH MĚST

Koncem září se na Jasně hoře u Čenstochové konal 3. me-zinárodní kongres poutních měst pod heslem: Putování jako cesta do třetího tisíciletí. Hosty byly vý-znamné osobnosti života nábo-ženského i politického i místní

správy a delegace měst a mari-ánských svatyní v Lurdech, Lo-retu, Fatimě a Altöttingu.

KATOLICKÁ TELEVIZE

Pařížská arcidiecéze plánuje do konce roku zahájení provo-zu katolické televize. Příslušný kanál bude k dispozici v kabe-lové televizi a v satelitní síti. Děje se tak na přání Svatého otce, který vidí v médiích sou-časné areopag, ve kterém nesmí chybět autentická evangelizace.

PROTI SEXTURISMU

Prominentní němečtí hudeb-níci podporují kampaň meziná-rodní katolické misijní organi-zace MISSIO proti sexturismu a dětské prostituci.

Sestra Emmanuela píše...

15. září 1999

Pochválen buď Ježíši!

Mons. Kim Chan Rycol, arcibiskup ze Soulu (Korea), Mons. Tadeusz Werno z Polska a Mons. André Lecoog z Montligeon (Francie) byli v těchto posledních týdnech v Medžugorje. V těchto dnech přišel na pouť i Mons. Anguilé, arcibiskup v Libreville (Gabon). Nedávno v „důchodu“, chtěl se zas ponořit do té atmosféry vroucí modlitby, která ho tolik ohromila při jeho první návštěvě Medžugorje.

Doprovázel ho manželský pár, jehož svědectví může inspirovat nejednoho lékaře. Marcelina je gynekoložka a Urban je kardiolog. Vedou první kliniku v Libreville, kterou založili rodiče Marceliny. Po čtyřech letech manželství hodně trpěli tím, že neměli děti. V r. 1987 jedou jako turisté do Dubrovníku a tam slyší mluvit o Medžugorje. Marcelina tam chtěla hned jet, ale Urban to přijal jen s velkým zdráháním. Oba byli pokřtěni, ale nikdy se nemodlili. Marcelina chtěla především vidět skutečného vizionáře a být svědkem nějakého mimořádného fenoménu. Na místě se ocitli uvnitř farního programu a rozhodli se jednat jako všichni ostatní. Na vrchu zjevení se začali upřímně modlit k P. Marii, aby jim dala děti. Tu Marcelina dostává ve svém srdci slovo: „Vyzpovědej se z potratů, které jsi provedla!“ To slovo ji neopouštělo. Potká kněze – a ten den se rozhodne podporovat život, ne ho brát. Další den během růžence P. Slavko zve Urbana do malé místnosti na faře, aby byl přítomen zjevení s Marijí a Ivanem. Večer, uchválena nesmírnou milostí, Marcelina nemůže spát; je jakoby v jiném světě. Mír, který pocítuje, je tak silný, že ho chce vychutnat až do dna. Urban spí se sevřenými pěstmi, ale uprostřed noci se náhle probudí a hlasitě vzlyká. Marcelina zneklidněna se ho vpytvává a on jí nakonec vysvětlí, že celá jeho bytost je uchválena návštěvou shůry tak silnou, že to na něj působí jako otřes, nebo spíš jako vysvobození. Jako by z něho vycházelo zlo a zmítalo přitom celým jeho tělem. Pak vidí v Božím světle film celého života až daleko do svého dětství. Vzlyká dlouho a zaplavuje ho veliký pokoj, od té noci je úplně jiný člověk.

Co se Marceliny týče, její úplně první modlitba byla vyslyšena: krátce na to počala dvojčata.

Jejich život se radikálně změnil, protože Pán se stal jeho středem. Na své klinice zřídili kapli. Od té doby tam Pán pracuje opravdu jako Mistr. Jedno požehnání za druhým. Manželé rozhodli, že na jejich klinice už nebude proveden žádný potrat, neboť pochopili v hloubi srdce, co takový hřích znamená. Tu se vyskytla překážka: blízcí Marceliny se proti tomu rozhodnutí postavili, protože, jak říkali, velká část obratu kliniky pocházela z potratů. Ale silná přesvědčením, které dostala od P. Marie, Marcelina bez váhání prorokovala: „Odstraníme-li potraty, které se nelíbí Bohu, Bůh požehná klinice a vyřeší finanční problém.“

A to se také stalo. Sotva zastavili potraty, obrat nevysvětlitelně stoupl. Tak bylo zachráněno tisíce životů. Manželé jsou si dobře vědomi, že je to ovoce Ježíšovy svátostné přítomnosti na klinice, vždyť On je původce života a život sám. On jedná v tichosti, právě tak jako jeho Matka.

Urban a Marcelina žijí velmi věrně medžugorská poselství, půst, modlitbu atd. Každý rok se sem vracejí s novými poutníky; a radost, která z nich vyzařuje, hovoří o Boží dobrotě ještě mnohem silněji než jejich slova.

Gospa nám opět ukazuje, jak působí její mateřské Srdce, které dokáže přetvořit turisty plné hříchů v apoštoly Světla!

4. září Ivan s rodinou opustili na několik měsíců Medžugorje, jako každý rok. Z USA uskutečnili několik misijních cest. Vicka nás o svých narozeninách 3. září opět udivila svou radostí. Nemohu pomlčet o tom, co řekla naší sestře Anežce a mně o utrpení: „Máme stále děkovat Bohu, když přijde utrpení, vždyť tak máme co Mu obětovat. Je to Jeho velký dar, když nás zkouší. Nemůžeme si představit, jak velký dar to je!“ Vzpomněla i na nedávnou smrt svého švagra Nedjo a řekla: „Gospa mě naučila děkovat za každý okamžik života. Ona chce, abychom děkovali Bohu stejným způsobem za naše narození, za náš život i za naši smrt. Ale smrt ve skutečnosti neexistuje, je to jen přechod k jinému životu. Když smrt přijde, mnozí říkají: ‚Proč? Pane, proč?‘ Ne! Nemáme říkat: ‚Proč?‘, ale: ‚Díky, Pane!‘, vždyť On ví, proč bere v tu chvíli. Bůh potřebuje naše dary, tak Mu je chceme dávat celým srdcem!“

Drahá Gospo, díky za štěstí, které dopřáváš těm, kdo se Ti odevzdávají!

Sestra Emmanuela

SMUTNÉ ZPRÁVY Z TIMORU

Laureát Nobelovy ceny biskup Carlos Ximenes Belo jen tak tak unikl ve Východním Timoru před islámskými útočníky, podporovanými indonéskou policií, a uprchl do Austrálie. 9. září přijel do Vatikánu, kde informuje papeže o situaci na ostrově.

V posledních dnech bylo v Timoru zavražděno 15 katolických kněží a mnoho řeholních sester. Podle misijní agentury Fides se stali obětí proindonéských bojůvek.

V městě Suai, 110 km jižně od Dili, zapálili islámští bojůvkáři katolický kostel, ve kterém uhořel kněz Hilario a 100 utečenců, kteří se uchýlili do kostela.

Jiných šest řeholnic bylo zavražděno v Baucau, 115 km východně od Dili.

-kai-

ŘECKÁ PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV PROTI NÁVŠTĚVĚ PAPEŽE JANA PAVLA II.

Svatý synod řecké pravoslavné církve odmítl pozvat papeže Jana Pavla II. jako hlavu katolické církve. Překážkou je katolický prozelytismus v pravoslavných oblastech. Synod obviňuje katolickou církev z expanzionismu a podkopávání pravoslavné církve.

Řecký premiér Kostas Simitis prohlásil, že papež je v Řecku vítaným hostem. Aténský arcibiskup prohlásil, že papež chce přijet do Řecka jako obyčejný poutník. Obvinění ze strany pravoslavných prohlásil za neopodstatněná. Návštěva Svatého otce má být setkáním bratra s bratry. Papež by nikdy nechtěl stavět řecké pravoslaví do obtížné situace.

Zatím nebyly ve věci návštěvy papeže v Řecku podniknuty žádné iniciativy. Papež pouze vyjádřil přání navštívit místo, kde sv. Pavel promlouval před 2000 lety k Atěňanům.

Z 10 milionů obyvatel Řecka je 90 % pravoslavných. Katolíků je 40 000, řeckokatolíků 5 000.

-kai-

CECILSKÁ HUDEBNÍ JEDNOTA, římskokatolická farnost – děkanství a Městský úřad v Ústí nad Orlicí pořádají ve dnech 2. a 9. října 1999 v děkanském kostele Nanebevzetí P. Marie v Ústí nad Orlicí **4. ROČNÍK FESTIVALU DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECILIE**. Začátek je vždy v 13.30 hod. 9. října v 16.30 hod. bude zpívaná votivní mše sv. k sv. Anežce České – hlavní celebrant J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

Dopis nemocným – říjen 1999

Drazí nemocní, národní úmysl Apoštolátu modlitby na měsíc říjen, který zní: „*Aby ti, kteří se připravují na lékařské nebo ošetrovatelské povolání, objevili a respektovali duchovní rozměr lidského života*“, jste jistě všichni přijali s vděčností. Právě nemocní – a nejenom oni – si nejvíce uvědomují, jak je životně důležité se na tento úmysl modlit a obětovat.

Svět kolem nás ztratil Boha, místo něho si zvolil různé idoly, kterým se klaní, ať už je to moc, sláva či peníze. Protože nevěří v nesmrtelnou duši, nevidí už v člověku skrytý obraz Boha, ale prostředek, který mu má sloužit k dosažení jeho cílů – stejně jako příroda a vše ostatní. Tak medicína dospěla

Kdybch věděla, od začátku svého života, jak mnoho v něm bude obtížných momentů, jistě bych umřela strachem. Ale Pán Bůh mi dával sílu na každý den.

Matka Tereza

až k zabíjení nenarozených dětí – k interrupci – a chce uzákonit i zabíjení nevléčitelně nemocných – eutanazii. Obojí je dobrovolné, takže to samozřejmě odmítáme a tím se nás to přímo nedotýká. Dotýkají se nás však – a někdy velmi bolestně – důsledky celého tohoto smýšlení, které se často projevují v chování zdravotnického personálu. Díky Bohu, stále jsou tu krásné výjimky, ale většinou nemocný – „pacient“ či „klient“ – je jen bezejmenným pracovním materiálem, s kterým se zachází podle momentální situace a – bohužel – někdy velice tvrdě a nešetrně.

Jak tu můžeme pomoci? – Vroucí prosbou o víru pro všechny lékaře a sestry, kteří pečují o nemocné. Jedině víra v Boží lásku dokáže proměnit lidská srdce a naplnit je soucitem a pochopením pro každé utrpení. Jedině Bůh může vrátit světu lásku a tím jej zachránit, a proto se k němu budeme opět s velkou důvěrou obracet a prosit za tento úmysl.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

ČTYŘIAOSMDESÁTINY J. BLACKÉHO

Dne 10. září oslavil čtyřiaosmdesáté narozeniny Jakub Blacký z Domažlic. Politický vězeň, hluboce věřící muž, jemuž víra pomohla, když byl v roce 1954 ve vykonstruovaném procesu odsouzen za velezradu k osmnácti letům vězení. Aktivita Jakuba Blackého je vzhledem k jeho věku skutečně obdivuhodná. Pomáhal Luboši Hruškovi z Plzně zajišťovat prostředky na budování meditační zahrady, památníku obětem zla, stál u zrodu nadace Za staré Domažlice a po celou dobu její existence byl jejím nejprospěšnějším členem. Dodnes se s domažlickými turisty vydává na cesty Chodskem. Spolu s Josefem Hinterholzingerem z Pasečnice opravili řadu památek lidové zbožnosti. Letos v této práci pokračoval s Josefem Fronkem z Domažlic. Přejeme Jakubu Blackému hodně zdraví, aby mohl ještě dlouho pokračovat v záslužné práci pro naši společnost.

Jiří Vorlíček

BŘEVNOVSKÝ KLÁŠTER – sobota 23. října 1999 od 9. hod. – setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu – tentokrát za účasti sester benediktinek z polského Przemyslu. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Prosíme, přihlaste se předem na telefonním čísle 02/33 35 15 65.

Liturgická čtení

Neděle 10.10. - 28. neděle v mezidobí

1.čt.: Iz 25,6-10a
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5-6 Odp.: 6cd
2.čt.: Flp 4,12-14.19-20
Ev.: Mt 22,1-14

Pondělí 11.10. - ferie

1.čt.: Řím 1,1-7
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4 Odp.: 2a
Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 12.10. - památka sv. Radima

1.čt.: Řím 1,16-25
Ž 19(18),2-3.4-5 Odp.: 2a
Ev.: Lk 11,37-41

Středa 13.10. - ferie

1.čt.: Řím 2,1-11
Ž 62(61),2-3.6-7.9 Odp.: 13b
Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 14.10. - nez. pam. sv. Kalista I.

1.čt.: Řím 3,21-30a
Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a Odp.: 7bc
Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 15.10. - památka sv. Terezie od Ježíše

1.čt.: Řím 4,1-8
Ž 32(31),1-2.5.11 Odp.: 7ac
Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 16.10. - výroční den zvolení papeže Jana Pavla II., památka sv. Hedviky (v ostravsko-opavské diecézi svátek)

1.čt.: Řím 4,13.16-18
Ž 105(104),6-7.8-9.42-43 Odp.: 8a
Ev.: Lk 12,8-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	10.10.	11.10.	12.10.	13.10.	14.10.	15.10.	16.10.
Antifona	1136	1150	1722	1181	1197	1734	1768
Žalm	784	783	783	784	784	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1723	1182	1198	1559	1769
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1724	1186	1201	1735	1770
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1557	1186	1202	1735	1771
Prosby	1140	1155	1724	1186	1202	1724	1771
Záv. modlitba	721	1156	1557	1187	1558	1560	1561

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1727	1192	1207	1560	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1730	1196	1211	1737	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1557	1196	1211	1737	721
Prosby	1135	1149	1165	1731	1196	1211	1731	811
Záv. modlitba	721	721	1165	1557	1197	1558	1560	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

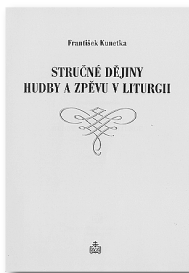
NOVINKA MCM s. r. o.

František Kunetka

STRUČNÉ DĚJINY HUDBY A ZPĚVU V LITURGIÍ

Stručný výťah přednášek z dějin liturgické hudby a zpěvu, které probíhaly na kurzech pro varhaníky, sbormistry a členy schol v letech 1980–1989. Jednotlivá témata, kterými se publikace zabývá: Hudba a náboženství, Svědectví Nového zákona, Zpěv v církvi starověku, Římský liturgický zpěv – gregoriánský chorál, Vícehlasá hudba, Česká lidová duchovní píseň. V závěru příručky najde čtenář přehled nejdůležitějších českých rukopisů a kancionálů. Nechybí ani rejstřík odborných výrazů.

Brož., A5, 36 stran, 32 Kč

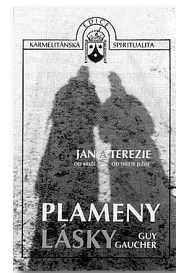

Guy Gaucher

PLAMENY LÁSKY

Autor v této knize ukazuje, že sv. Terezie z Lisieux žila podle nauky sv. Jana od Kříže po celý svůj život. Text je doplněn citacemi z knih a korespondence karmelitánské světičky, které tento zásadní duchovní vliv dokazují.

Brož., zúž. A5, 136 stran, 129 Kč

Günter Stemberger a kolektiv

2000 LET KŘESŤANSTVÍ

Snad největší encyklopedický počín svého druhu, který nabídne českým čtenářům v jednom svazku přehlednou historii celého křesťanství – od samých počátků až po současnost. Jednotlivé části knihy jsou doplněny citacemi původních pramenů a životopisnými daty největších osobností křesťanství. Autoři sledují vývoj a proměny židovsko-křesťanského dialogu a proměny církve v průběhu staletí. Publikace obsahuje rozsáhlý dodatek k českým církevním dějinám po roce 1918. Kniha je balena v originálním pouzdře.

Váz., A4, 1024 stran, 1790 Kč

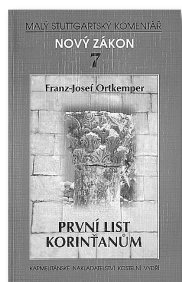
Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

Franz-Josef Ortkemper

PRVNÍ LIST KORINTŮM

Další ze stuttgartských novozákonních komentářů.

Brož., zúž. A5, 172 stran, 179 Kč

Odesílatel:

Novinové výtahné

Placeno předem

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci u nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.